

ЗАКОНИ ЗООПАРКУ

Той ранок нічим не відрізнявся від попередніх, хіба що галас, який здійняла сорока, що метушливо тріпотіла крилами над «Звіроколом», ніби попереджав: щось має трапитися.

Ранкову дрімоту звірів перервав пронизливий скрип металевих воріт, які зазвичай відкривали для автомобілів. Двигун ревів дедалі голосніше, і невдовзі до зоопарку заїхала машина з решітками на задніх вікнах — служба зоологічного контролю. Це могло означати лише одне: до «Звірокола» привезли новачка. Авто зупинилося біля вольєра з дрібними тваринами, і до нього вже поспішав господар зоопарку пан Гримич, поруч з яким поважно крокували дві кремезні собаки, а заодно місцеві охоронці — ротвейлер Гаррі та доберман Барі.

Пан Гримич не приховував радості, коли до зоопарку доставили чергового спійманого невдачу. «Кого ж на цей

раз спіймали? Хоч би когось цінного», — бубонів він собі під ніс. А варіантів було безліч. Наприклад, зайця, який внадився ходити на город фермерів, пораненого на дорозі борсука, видру, яка запливла у місто і налякала відвідувачів пляжу. Але навряд чи хтось міг здогадатися, кого дістануть із машини.

Коли клацнули дверцята пластикової клітки, пан Гримич витягнув за шкірки невелику тваринку, схожу на ховрашка. Це був справжнісінький сурикат із далекої африканської савани. Якщо придивитися, у звіра було характерне попелясто-коричневе жорстке хутро з темними смужками на спині й довгий хвіст. Хоча як його могла спіймати служба зооконтролю в українському місті, — то була цілковита загадка.

Сурикат скидався на іграшку в руках пана Гримича, його лапи безсило звисали, а похилена голова ледве трималася, і тільки очі з-під примружених повік зосереджено щось шукали. І пес-охоронець Гаррі, звісно, це помітив. Він завжди все помічав.

Новенького посадили у вольєр до інших тварин. Майже нерухомий сурикат здавався покірним і байдужим до всього, але Гаррі в такій поведінці пронюхав щось вдавانه. Він підійшов упритул до новачка, який ніби й не помічав пса-велетня.

— Можеш і далі вдавати, що мене тут немає, — загарчав до нього ротвейлер і наблизив масивну щелепу до крихітної голови суриката. Здавалося, один рух — і пес відкусить її. — Я знаю, що ти мене чуєш, тому мотай на вус кожне слово.

Ударом могутньої лапи Гаррі враз повалив суриката на спину і притис до землі. Бідолаха спробував вириватись, але даремно.

— Я не знаю, як тебе сюди занесло і де ти раніше жив, — продовжував пес своїм хриплим голосом. — Не знаю, чи є в тебе сім'я. Але тепер ти в зоопарку «Звіроколо», тут свої правила і закони, які виконуватимеш до найменших дрібниць. Усе второпав?

— Забери від мене свої лапи, — огризнувся сурикат.

— Якщо хочеш вижити, то слухай уважно, — прогарчав ротвейлер і ще міцніше притис суриката. — За пів години ворота зоопарку відчиняться і сюди прибіжать діти. Вольєр відчинений для них, а значить, малеча з вами гратиметься. Твоя нова робота — розважати дітлахів, за що отримуватимеш корм і затишну домівку. Якщо когось вкусиш, подряпаєш чи вдариш, матимеш справу зі мною. Головне — виконуй роботу добре і не матимеш проблем.

— У тебе ж немає проблем, Алістіре? — запитав охоронець у єнота, який ніжився на сонці та монотонно підкидав горішок.

— Жодних проблем, життя прекрасне, друже, — улесливо посміхнувся той. — Черговий гарний ранок в очікуванні гарненьких дітлахів, які заглядять мене до смерті.

— Ти, як завжди, кидаєш недоречні дотепи. А як щодо тебе, Френку?

Пес наблизився до дикобраза і подивився йому у вічі.

Дикобраз належав до проблемних тварин: уже двічі відбував покарання у карцері за бійки. Френк насилу витримав важкий погляд охоронця, його голки настовбурчились, а зуби міцно зціпилися.

— То як, може, у тебе є проблеми? — ще раз звернувся до нього пес.

— Немає, — нарешті видавив із себе дикобраз і опустив очі.

Гаррі кивнув своєму напарникові доберману Барі, щоб той підійшов і теж запам'ятав новачка-сурикату, і лише тоді